

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRP/607/2013/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

134/2014. (VI. 12.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **I. rendű panaszos** és **II. rendű panaszos**¹ képviselőjük útján 2013. augusztus 12-én előterjesztett panaszát a 2014. június 12-én megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

elutasítja.

A Testületnek a panasz elbírálására nincs hatásköre.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) Az I. rendű panaszos 2013. augusztus 12-én, postai úton egy kézzel írott beadványt terjesztett elő, amelyben a következőket adta elő.

2013. augusztus 8-án az I. rendű panaszos egy életveszélyes fenyegetésről értesítette az Ó.-i Rendőrkapitányságot, bejelentését azonban senki sem vette komolyan, és nem történt semmilyen intézkedés az ügyben. 2013. augusztus 10-én bizonyos személyek, akiket a panaszbeadvány nem nevez meg, „hazajöttek” és ittas állapotban megtámadták az I. rendű panaszost, aki a család lakóingatlanában tartózkodott, de azóta már elköltözött onnan. A beadvány szerint a férfit három napon keresztül fenyegették telefonon. 2013. augusztus 10-én „karddal, késsel, gumicalapáccsal” támadták meg a házat, és betörték a kaput, illetve öt méterre be is hatoltak az udvarba. Egy F. K. nevű személy azt kiáltotta, hogy „most megy haza, öljétek meg, vágjátok el a torkát”. Ezt követően az I. rendű panaszos feltehetőleg három testvérének nevét és születési dátumait közli. Az I. rendű panaszos úgy fogalmaz, hogy „megpróbálták az életét megmenteni”, de azt konkrétan nem említi, hogy kinek, illetve leírja,

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszosok személyes adatait töröltük.

hogy őket is támadták, de náluk semmi sem volt – feltehetőleg fegyvertelenségükre utalva. Végül kijöttek a rendőrök, amivel a kapcsolatban a panaszos azt írja, majdnem őket verték meg. A rendőrök a szűrő- és egyéb támadóeszközöket nem voltak hajlandók begyűjteni, őket pedig kinevették, és azt mondták, hogy a történeteket „álmodták”. Az I. rendű panaszos álláspontja szerint, mivel előfizetéses telefonon fenyegették őket éjszakánként, könnyen utána lehetett volna nézni, ki tette.

Ezt követően az I. rendű panaszost előállították, jegyzőkönyvet is felvettek. A rendőrök a panaszossal és társaival ordítottak, és roma származásukra tettek megjegyzéseket. Az I. rendű panaszos meglátása szerint a rendőrök semmit sem tettek, holott majdnem megölték valakit. Ezen túlmenően egyéb részleteket közölt az ügy alapjául szolgáló konfliktus részleteiről, és utalt rá, hogy „ittthon kellett hagyni egy négy éves beteg gyereket magában, felügyeletlenül”, mert az I. rendű panaszos élettársát „rábírták, hogy azt mondja, amit ők gépelnek”. Az I. rendű panaszos ezzel kapcsolatban kérte a Testület eljárását.

2) A II. rendű panaszos következő beadványt csatolta az I. rendű panaszos leveléhez.

Az előadottak szerint a D. úton van egy roma család, akikkel „nem bírnak”, tekintettel arra, hogy verekednek, lopnak, rabolnak és „fajtalankodnak”. A II. rendű panaszos ezt követően a család rémtetteit részletezi, és arra kéri a Testületet, hogy költöztesse el őket szomszédságukból. A II. rendű panaszos elmondja, hogy arról a konkrét esetről, amikor F. K. gyilkossággal fenyegette meg az I. rendű panaszost és őt, értesítették a rendőrkapitányságot. 2013. augusztus 10-ével kapcsolatban a II. rendű panaszos előadja, hogy gyerekeivel együtt jött haza, ezt követően pedig annyit közöl, hogy „együtt megöli, álmában felgyűjtja a házat, és ahogy jönnek ki a tűzből, úgy szűri le őket” – a szövegből azonban nem derül ki, hogy ez pontosan kik között és mikor hangzott el, illetve, hogy pusztán fenyegetésről volt-e szó.

A Testület szükségesnek látja megjegyezni, hogy a panaszbeadványok igen nehezen érthetőek és olvashatóak, és abban a panaszosokra a beadványt rögzítő személy egyes szám harmadik személyben hivatkozik.

3) Az előadó testületi tag 2013. augusztus 30-án levelet küldött a panaszosok részére, amelyben egy sor arra irányuló kérdést fogalmazott meg, hogy az egyes szám harmadik személyben megfogalmazott és olvashatatlan aláírással ellátott beadványt ki terjesztette elő tulajdonképpen, ki az ügy sértettje és a különböző családtagok közül kinek mi a szerepe a panaszügyben.

A Testület levelére 2013. szeptember 4-én érkezett válasz. A beadványban az I. rendű panaszos rögzíti, hogy a beadványt ő terjesztette elő, és abból következtetni lehet arra, hogy ő az, akit megtámadtak. A beadványban említett egyéb személyek az I. rendű panaszos testvérei.

Az I. rendű panaszos szerint a rendőrök csak álltak, nézelődtek és vigyorogtak, illetve azt mondták neki, hogy álmodta a történeteket. Az I. rendű panaszosnak az egyik rendőr azt is mondta, hogy „duguljál már el, ne ugass, nem vagy te kutya”, noha a panaszos azért volt ideges, mert majdnem megölték.

Ezt követően a II. rendű panaszos egy külön oldalon előadta, hogy ő és az I. rendű panaszos közösen nevelnek hat gyermeket. Ezen felül a II. rendű panaszos kérdőre vonta a Testületet,

hogy miért nehezíti életüket további adatok bekérésével, illetve közölte, hogy majd a televízióhoz és Strasbourghoz fog fordulni.

Az ezután következő, szintén külön oldalon csatolt beadványból végül kiderül, hogy az I. rendű panaszos helyett a beadványt bátyja írja le, és ő képviseli a panaszosokat az eljárásban. A beszűrt meghatalmazást több tanú is ellátta aláírásával. A beadványban ismételten szerepel, hogy 2013. augusztus 10-én egy 4 éves, lázas beteg gyermeket, feltehetően az I. rendű panaszos sógornőjének kisfiát kellett otthagyniuk egyedül, felügyelet nélkül délután 5 órától hajnali fél egyig. Az I. rendű panaszos erre vonatkozó figyelmeztetését a rendőrsön nem vették figyelembe. Ezt követően a panaszosok további, azzal kapcsolatos sérelmeket adtak elő, hogy a rendőrök az ügyben nem nyomoznak, és megismételték a korábban előadottakat.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

A Testülethez eljuttatott iratsomag a fogatosított intézkedés során készült és az ügy kapcsán megindult szabálysértési, illetve később büntetőeljárás teljes iratanyagát tartalmazza, ezek ismertetésétől a Testület azonban eltekint, az alábbiakban kifejtettek miatt.

A panaszosok ugyanazon intézkedéshez kapcsolódó, lényegében megegyező tartalmú panaszt terjesztettek elő az ügyészségen, az iratokon elhelyezett érkeztető bélyegző szerint feltehetőleg 2013. szeptember 3-án. Az ügyészség a panaszt a rendőrkapitánysághoz továbbította. A beadvány 2013. szeptember 11-én érkezett meg a rendőrkapitányságra, a kapitányság pedig 2013. szeptember 17-én hozta meg a panaszt elutasító döntését. A végzés meghozatala egy nappal a Testület megkeresésének kézhezvétele előtt történt. Az illetékes rendőrkapitánysághoz a végzéssel szemben fellebbezés nem érkezett, ezért a döntés időközben jogerőre emelkedett.

Ezzel kapcsolatban a Testület a következőket kénytelen megállapítani.

A Testület eljárását az Rtv. a IX. Fejezetében, Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése a következőként rendelkezik.

„Akinek a IV–V. Fejezetben – a 46/A–46/C. § kivételével –, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint

a) panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy

b) kérheti, hogy – amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá – panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kilététől függően

ba) az országos rendőrfőkapitány,

bb) a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy

bc) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója

bírálja el.”

Az Rtv. idézett szakasza alapján a rendőri intézkedések során megvalósuló jogsérelmek

kivizsgálására és szükség esetén orvoslására az intézkedést foganatosító rendőri szervnek és a Testületnek (illetve a Testület eljárását követően az országos rendőrfőkapitánynak) a panaszos döntését megelőzően párhuzamos hatásköre van. A panaszos döntése ezt a párhuzamosságot feloldja: amennyiben az eljárást foganatosító rendőri szervhez nyújtja be panaszát, döntésével megszünteti a Testület eljárási hatáskörét.

Jelen esetben a panaszosok elsőként a Testületnél terjesztették elő beadványukat, ugyanakkor azt néhány nappal később az ügyészséghez is benyújtották, melyről azonban a Testületet nem értesítették. Az illetékes rendőrkapitányság a hozzá áttett iratok alapján a beadvány elutasítása mellett döntött, még azt megelőzően, hogy a Testület a két eljárás párhuzamosságáról tudomást szerezhetett volna.

Mivel a panaszosok nem küldtek fellebbezést az érintett rendőrkapitánysághoz, a döntés jogerőre emelkedett – vagyis folyamatban lévő eljárás hiányában – a Testület már nem tudta magához vonni a panaszügy kivizsgálását, ezért a beadványt el kellett utasítania.

A Testület ugyanakkor amellet, hogy hatáskör hiányában magát az intézkedést nem vizsgálta, a rendőrkapitányság vezetőjének 2013. szeptember 17-én kelt végzésével kapcsolatban szükségesnek látja megállapítani a következőket.

A végzés a panaszosok ügyészség által áttett beadványát elkészségre hivatkozva utasította el, hivatkozva arra, hogy az Rtv. 93/B. §-ának (2) bekezdése szerint „a panaszt az intézkedést követő húsz napon belül lehet előterjeszteni, és a beérkezéstől, illetve az áttételtől számított harminc napon belül kell elbírálni”.

A Testület ezzel kapcsolatban nyomatékkal hívja fel a rendőrkapitányság figyelmét, hogy az Rtv. 93/B. §-ának (2) bekezdése szerint a panaszt az intézkedést követő harminc, nem pedig húsz napon belül lehet előterjeszteni az intézkedő rendőri szervnél.

A hivatkozott húsz napos előterjesztési határidőt az Rtv. 93. §-a vezeti be, és az kizárólag a Testület előtti panasz megtételére vonatkozik.

A végzés szerint továbbá nem állapítható meg pontosan, hogy a panaszosok mikor nyújtották be beadványukat az ügyészségre. Ezzel kapcsolatban a Testület felhívja rá a figyelmet, hogy a Ket. 65. §-ának (7) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a határidőt kétség esetén megtartottnak kell tekinteni.

A Testület ugyanakkor a megküldött iratokon található érkeztető bélyegzőből azt a következtetést vonta le, hogy a beadványok 2013. szeptember 3-án érkeztek az ügyészséghez, tehát a panaszosok 30 napon belül jelezték a panasz eljárás megindítására vonatkozó szándékukat. Mivel a beadványokat az ügyészség továbbküldte, azok a 32. napon érkeztek meg a rendőrséghez.

A Ket. 66. §-ának (1) bekezdése szerint aki az eljárás során valamely határnapot, határidőt önhibáján kívül elmulasztott, igazolási kérelmet terjeszthet elő.

A 67. § (1) bekezdése pedig kimondja, hogy ha a hatóság az igazolási kérelemnek helyt ad, az igazolási kérelmet benyújtó személyt eljárásjogi szempontból olyan helyzetbe kell hozni, mintha nem mulasztott volna. Ennek érdekében a hatóság a döntését módosítja vagy visszavonja, az eljárást megszüntető döntésének visszavonása esetén az eljárást folytatja,

illetve egyes eljárási cselekményeket megismétel.

Tekintettel arra, hogy a panaszosok a rendelkezésükre álló 30 napos határidőn belül kétségtelenül jelezték panasztételi szándékukat, és a rendőrkapitányságnak az ügyészség tájékoztatása alapján tudomása volt a beadvány késedelmének indokáról, a panaszosokat igazolási kérelem előterjesztésére kellett volna felhívnia. Ezzel kapcsolatban a Testület megjegyzi, hogy gyakorlata szerint a határidő elmulasztása kizárólag akkor szolgál a panasz elutasításának alapjául, ha a panaszosok az Rtv. 20. §-ának (2) bekezdésének megfelelő, teljes körű, a panasz előterjesztésének helyére is kiterjedő tájékoztatást kapnak jogorvoslati jogaikról – ez esetben azonban egyértelmű, hogy a panaszosok nem tudták, milyen szerv részére kell megküldeniük beadványukat.

A döntés kapcsán a Testület a következőkre hívja fel a végzést kibocsátó hatóság és a felügyeleti szerv figyelmét:

A Ket. 114. §-ának (1) bekezdése kimondja, hogy „ha a hatóság megállapítja, hogy a fellebbezés elbírálására jogosult hatóság, a felügyeleti szerv vagy a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság által el nem bírált döntése jogszabályt sért, a döntését módosítja vagy visszavonja. A döntést közölni kell azzal, akivel a módosított vagy visszavont döntést közölték.”

A Ket. 115. §-ának (1) bekezdése szerint „a felügyeleti szerv jogosult hivatalból megvizsgálni az ügyben eljáró hatóság eljárását, illetve döntését, és ennek alapján

a) megteszi a szükséges intézkedést a jogszabálysértő mulasztás felszámolására,

b) gyakorolja – ha törvény vagy kormányrendelet másként nem rendelkezik – a (2) bekezdésben szabályozott felügyeleti jogkört.”

Ugyanezen szakasz (2) bekezdése szerint pedig „ha a hatóság döntése jogszabályt sért, a felügyeleti szerv azt megváltoztatja vagy megsemmisíti. Szükség esetén a felügyeleti szerv a jogszabálysértő döntést végzésben megsemmisíti, és új eljárásra utasítja az ügyben eljárt hatóságot. A döntést közölni kell azzal, akivel a jogszabálysértő döntést közölték”.

III.

A fentiekben kifejtettek miatt– hatáskör hiányában, az Rtv. 92. § (1) bekezdése, valamint a 93. § (3) és (4) bekezdései alapján – a Testület a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt elutasította.

Budapest, 2014. június 12.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
előadó testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET